

ἰθυ-πτίων[πτί], -ωνος, ὁ, ἡ (πέτομαι), αυτός που εκτοξεύεται σε ευθεία γραμμή, λέγεται για το ακόντιο, σε Ομήρ. Ιλ.

ἰθύς, ἰθεῖα, ἰθύ, Ιων. θηλ. *ἰθέα*, Ιων. αντί *εὐθύς*. **I. 1.** λέγεται για κίνηση, ίσιος, ευθύς, Λατ. *rectus*, χρησιμ. από τον Όμηρ., με αυτή τη σημασία μόνο, στο επίρρ. *ἰθύς*(βλ. κατωτ. II)· *ἰθειή τέχνη*, κατ' ευθείαν, αμέσως, σε Ηρόδ.· *ἰθειάν* (ενν. *ὁδόν*), κατ' ευθείαν, Λατ. *recta* (ενν. *via*), στον ἰδ.· *ἐκ τῆς ἰθειῆς* (ενν. *ὁδοῦ*), απευθείας, φανερά, στον ἰδ.· *κατ' ἰθὺ εἶναι*, κατευθείαν απέναντι, στον ἰδ. **2.** με θετική σημασία, ευθύς, δίκαιος, ακριβής, τίμιος, *ἰθειὰ γὰρ ἔσται (ἢ δίκη)*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἰθειήσι δίκησιν*, σε Ησίοδ.· ομοίως στον υπερθ., ως επίρρ., *δίκην ἰθύντατα εἰπεῖν*, αποφαινομαι δικαιοτάτα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *πρήξιες ἰθύτεραι [ῥ]*, σε Θέογν.· *ἰθύς τε καὶ δίκαιος*, σε Ηρόδ. **II. 1.** *ἰθύς*, ἢ σπανιότερα *ἰθύ*, ως επίρρ., κατευθείαν προς· με γεν. αντικ., *ἰθύς Δαναῶν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἰθύς κίεν οἴκου*, πήγε κατευθείαν προς τον οἶκο (δηλ. τη σκηνή του Αχιλλέα), στο ἰδ.· *ἰθὺ τοῦ Ἰστρου*, σε Ηρόδ.· επίσης, *ἰθύς πρὸς τεῖχος*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἰθύς ἐπὶ Θεσσαλίας*, σε Ηρόδ. **2.** *ἀπόλ.*, *ἰθύς φρονέων ἵππους εἶχε*, κατηύθυνε τα ἄλογα αποφασίζοντας να πάει κατευθείαν, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἰθύσμαχεσασθαι*, παλεύοντας σώμα με σώμα, εκ του συστάδην, απευθείας, στο ἰδ.· *ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἴ*,, αφού τον αντιμετώπισε πρόσωπο με πρόσωπο, στο ἰδ.· λέγεται για τον χρόνο, αμέσως, σε Ηρόδ. **3.** *ἰθέως*, κανονικό επίρρ., σε Ηρόδ.

ἰθύς[— —], ἡ, μόνο στην αιτ. *ἰθύν*. **1.** λέγεται για ευθεία πορεία· *ἀν' ἰθύν*, = *ἀν' ὀρθόν*, κατευθείαν προς τα πάνω, ψηλά, σε Όμηρ. **2.** λέγεται για επιχείρηση, ενέργεια που απαιτεί ταχεία εκτέλεση, *πᾶσαν ἐπ' ἰθύν*, στον ἰδ.· *γυναικῶν γνώομεν ἰθύν*, σε Ομήρ. Οδ.

ἰθῦ-τενής, -ές (τείνω), ευθυτενής, ίσιος, σε Ανθ.· ὀρθιος, κάθετος, κατακόρυφος, στο ἰδ.

ἰθύ-τονος, [ῖ], -ον, = *ἰθυτενής*, σε Ανθ.

ἰθύτριχες, πληθ. του *ἰθύθριζ*.

ἰθύ-φαλλος, ὁ, φαλλός που κρατιόταν στις εορτές του Βάκχου· μεταφ., λάγνος, ασελγής, σε Δημ.

ἰθύω, ἀορ. *ἀ' ἰθῶσα (ἰθύς)*. **I.** πορεύομαι σε ευθεία γραμμή, σπεύδω, ορμώ κατευθείαν προς τα εμπρός, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἴθυσσε μάχη πεδίοιο*, επί ευθείας διεξαγόταν η μάχη στην πεδιάδα, στο ἰδ.· με γεν. αντικειμενική, *ἴθυσσε νεός*, ὀρμησε κατευθείαν προς το πλοίο, στο ἰδ.· *ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος*, στο ἰδ.· *ἴθυσαν πρὸς...*, σε Ηρόδ. **II.** με απαρ., προθυμοποιούμαι ἢ σπεύδω να κάνω κάτι, σε Ομήρ. Οδ.· *ὄκη (ἢ ὄκου) ἰθύσειε στρατεύεσθαι*, εἶχε πρόθεση να βαδίσει σε οποιαδήποτε κατεύθυνση, σε Ηρόδ.

ἰκᾶνός[ῖ], -ή, -όν (ἴκω, ἰκάνω), επαρκής, αρκετός, αρμόζων, κατάλληλος. **I.** λέγεται για πρόσωπα, επαρκής, ικανοποιητικός, αρκετά ισχυρός, με απαρ., σε Ηρόδ.· *ἰκανὸς τεκμηριῶσαι*, ικανός να αποδείξει κάτι, σε Θουκ.· *ἰκανὸς ζημοῦν*, έχοντας αρκετή δύναμη ὥστε να μπορεί να τιμωρεῖ, σε Ξεν.· με αιτ. πράγμ., *ἀνήρ γνώομην ἰκανός*, ἄνθρωπος με ικανή σύνεση, σε Ηρόδ.· *ἰκανὸς τὴν ἰατρικὴν*, αρκετά ικανός στην ιατρική, σε Ξεν.· με δοτ. προσ., *ισόπαλος πρὸς...*, *ισοδύναμος με...*, *εἶς πολλοῖς ἰκανὸς ἰδιώταις*, σε Πλάτ.· *ἀπόλ.*, *ἰκανὸς Ἀπόλλων*, σε Σοφ.· *ἰκανὸς ἂν γένοιτο σύ*, σε Ευρ.· *αὐληταὶ ἰκανοὶ πρὸς ἰδιώτας*, πολύ πιο ικανοί σε σύγκριση με τους απλούς ανθρώπους, σε Πλάτ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, αρκετός, επαρκής, κατάλληλος, σε Ευρ.· *ἰκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται*, εἶχαν αρκετές επιτυχίες, σε Θουκ.· λέγεται για μέγεθος, αρκετά μεγάλος, *οὐχ ἰκανῆς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς*, στον ἰδ.· *ἰκανά σοι μέλαθρα ἐγκαθυβρίζειν*, σε Ευρ.· λέγεται για χρόνο, ικανός, αρκετός, «μπόλικος», σε

Αριστοφ. **2.** ικανοποιητικός, επαρκής, *ικανήμαρτυρία*, σε Πλάτ.· *τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν*, λαμβάνω εγγύηση (χρηματική ή άλλη), σε Κ.Δ. **III. 1.** επίρρ. *ικανῶς*, αρκετά, επαρκώς, ικανοποιητικά, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** *ἀγγέλλοντες ἱκανῶς ἔχειν*, αγγέλλοντας ότι η ανοικοδόμηση του (τείχους) προχώρησε αρκετά, ότι έλαβε επαρκές ύψος, στον ίδ., σε Ξεν. κ.λπ.· υπερθ. *ικανωτάτως*, *ικανώτατα*, σε Πλάτ.

ικᾶνότης, -ητος, ή, I. επάρκεια, αρμοδιότητα, καταλληλότητα, σε Πλάτ. **II.** ικανότητα, επαρκής αριθμός, παροχή, στον ίδ.

ικᾶνώω, μέλ. -*ώσω*, καθιστώ κάποιον επαρκή, κάνω κάποιον κατάλληλο, ικανό να, σε Κ.Δ.

ικᾶνω[ἰκᾶ-], παρατ. *ἰκᾶνον* (ἰ λόγω της αύξησης)· οι υπόλοιποι χρόνοι λαμβάνονται από το *ικνέομαι*· **I.** εκτεταμ. τύπος του *ἴκω*, έρχομαι, φθάνω, σε Όμηρ., Αισχύλ.· με πρόθ. και αιτ., φθάνω, πλησιάζω προς κάτι, προσεγγίζω, *ικάνω ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· λέγεται για ψηλό δέντρο, φθάνω, εκτείνομαι μέχρι..., *δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανεν*, στο ίδ.· *ἤβης μέτρον ἰκάνει*, έφθασε, πλησίασε τη νεανική ηλικία, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** με προσωπικό αντικείμενο, συχνά λέγεται για λύπη, στέρηση, ταλαιπωρία και άλλα παρόμοια, *ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, *ἄλλος, γῆρας, δύη, κάματος, κῆδος, μόρος χόλος ἰκάνει τινά*, σε Όμηρ.· *παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει με*, εκπληρώνονται σ' εμένα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** λέγεται για ικέτη, *σά τε γούναθ' ἰκάνω*, σε Ομήρ. Ιλ.· πρβλ. **ικνέομαι** **III.** Επίσης Μέσ., *χρειῶ γὰρ ἰκάνεται*, στο ίδ.· *τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι*, σε Όμηρ.

Ἰκάριος[ἰκᾶ], -α, -ον, Ικάριος, *πόντος Ἰκάριος*, μέρος του Αιγαίου μεταξύ των Κυκλάδων και της Καρίας, όπου πνίγηκε ο Ἰκαρος, γιος του Δαίδαλου, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἰκάριον πέλαγος*, σε Ηρόδ.

ἴκελος[ἴ], -η, -ον, ποιητ. και Ιων. τύπος του *εἴκελος*, όμοιος, παρόμοιος, ανάλογος, *τινι*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Πίνδ.

ικελόω[ἴ], μέλ. -*ώσω*, καθιστώ κάτι όμοιο, σε Ανθ.

ικέσθαι, απαρ. αορ. β' του *ικνέομαι*· **ικέσθω**, γ' ενικ. προστ.

ικεσία, ή (ικέτης), δέηση, προσευχή ικέτη, σε Ευρ.· *ικεσίαισι σαῖς*, με τις ικεσίες σας, με τις προσευχές σας, στον ίδ.

ικέσιος[ἴ], -α, -ον ή -ος, -ον, **1.** (*ικέτης*) = *ικετήσιος*, σε Τραγ. **2.** αυτός που αναφέρεται ή αποτελείται από ικέτιδες, σε Αισχύλ. **3.** ικετευτικός, λέγεται για δεήσεις, σε Σοφ., Ευρ.· λέγεται για πρόσωπα, σε Σοφ., Ευρ.

ικετεία[ἴ], ή, = *ικεσία*, ικεσία, δέηση, σε Θουκ.· *ικετεῖαν ποιεῖσθαί τινος*, ικετεύω κάποιον, στον ίδ.

ικέτευμα[ἴ], -ατος, τό, τρόπος ικεσίας, δέησης, σε Θουκ.

ικετευτέος, -α, -ον, αυτός τον οποίον πρέπει να ικετεύσει ή να παρακαλέσει κάποιος, σε Λουκ.

ικετεύω[ἴ], μέλ. -*σω*, αόρ. α' *ικέτευσα* (*ικέτης*)· **1.** πλησιάζω, προσεγγίζω κάποιον σαν ικέτης, *ἐπεὶ σε ἰκέτευσα*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐς Πηλῆ' ἰκέτευσε*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ικετεύω τινὰ γονάτων ή πρὸς γονάτων*, σε Ευρ. **2.** δέομαι, παρακαλώ κάποιον να κάνει κάτι, με αιτ. προσ. και απαρ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· επίσης, με γεν. προσ. και απαρ., παρακαλώ κάποιον να..., *ικέτευσον πατρός τήν σήν ἀδελφήν μὴ θανεῖν*, σε Ευρ. **3.** με αιτ. πράγμ., αιτούμαι, ζητώ κάτι σαν ικέτης, στον ίδ., Θουκ.

ικετήριος, συγκεκ. τύπος **ικτήριος, -α, -ον (ικέτης)**· **I.** αυτός που αναφέρεται ή είναι κατάλληλος για ικέτες, *ικτήριος θησαυρός*, λέγεται για τα μαλλιά, τρίχες, που προσφέρονται στον νεκρό, σε Σοφ.· *ικτήριοι* = *ικέται*, στον ίδ. **II.** *ικετηρία*, Ιων. -*ιη* (ενν. *ράβδος*), ή, κλαδί ελιάς το οποίο κρατούσε ο ικέτης

σαν σύμβολο της κατάστασής του και των αξιώσεών του, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· επίσης, *κλάδοι ίκτηριοι*, σε Σοφ.· μεταφ., *ίκτηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοῦμόν*, προσκολλῶ το σώμα μου στα γόνατά σου σαν ικετευτικό κλαδί ελιάς, σε Ευρ.· ομοίως, *νομίζετε τὸν παῖδα ίκτηρίαν προκεῖσθαι*, σε Δημ.

ίκτης[ι], -ου, ὁ (ἴκω), πρόσωπο που καταφθάνει επιζητώντας προστασία, κέτης ή δραπετής, που απλώνει την *ίκτηρίαν* του στο βωμό ή στην εστία, με την οποία κίνηση θεωρείται πλέον απαραβίαστος· ιδίως, αυτός που επιζητεί εξαγνισμό, εξιλέωση, ύστερα από ανθρωποκτονία, σε Όμηρ. κ.λπ.

ίκτησιος[ι], -α, -ον, επίθ. του Δία, προστάτης θεός των ικετών, σε Ομήρ. Οδ.

ίκτης[ι], -ιδος, ἡ, θηλ. του *ίκτης*, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.

ἴκηαι, Επικ. αντί *ἴκη*, β' ενικ. υποτ. αορ. β' του *ίκνέομαι*.

ικμάς, -άδος, ἡ, υγρασία, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· κωμ. μεταφ., *τήνικμάδα τῆς φροντίδος*, σε Αριστοφ.· *ικμάδα Βάκχου*, δηλ. κρασί, σε Ανθ.· *ικμάδα δρυός*, δηλ. κόμμι, στον ιδ.

ἴκμενος, μόνο στη φράση *ἴκμενος οὔρος* (από το *ἴκω, ίκνέομαι*), ευνοϊκός, ούριος άνεμος, σε Όμηρ.

ίκνέομαι, αποθ., εκτεταμ. τύπος του *ἴκω, ικάνω*· μέλ. *ἴζομαι*, Δωρ. *ἴζοῦμαι*· αόρ. β' *ίκόμην* (με ἴ, εκτός αν η έκταση προέρχεται από αύξηση), παρακ.

ἴγμαι, μτχ. *ίμένος*· γ' ενικ. υπερσ. *ἴκτο*· **I. 1.** έρχομαι, καταφθάνω σε έναν τόπο, με αιτ. τόπου ή ακολουθ. από πρόθ., *ἴκετο νῆας ή ἐπὶ νῆας*, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** έρχομαι, φθάνω σε..., *ἴκετο χροά*, λέγεται για δόρυ, σε Ομήρ. Ιλ.·

τέλος ἴκεο μύθων, στο ιδ.· *ἠὼ ἴκείσθαι*, δηλ. ζω έως το πρωί, σε Ομήρ. Οδ.· *λέκτροιο θεσμόν ἴκοντο*, δηλ. παντρευομαι, ενώνομαι, σμίγω, λέγεται για τη σχέση Οδυσσέα και Πηνελόπης μετά την πράξη της αναγνώρισης, στο ιδ.· *ὄ τι χεῖρας ἴκοιτο*, οτιδήποτε έπεφτε στα χέρια τους, στο ιδ.· *ίκνέομαι ἐςλόγους τινός*, συνομιλώ με κάποιον, σε Σοφ. κ.λπ. **II.** λέγεται για δυστυχία, ταλαιπωρία, θλίψη κ.λπ., *επέρχομαι σε κάποιον, πένθος ίκνεῖται τινα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄχος, χόλος τινὰ ίκνεῖται θυμόν ή κραδίην*, σε Όμηρ. **III.**

προσεγγίζω κάποιον σαν κέτης, στον ιδ.· *τὰ σὰ γοῦνα ἴκόμεθ'*, σε Ομήρ. Οδ.· απ' όπου, όπως το *ίκετεύω, δέομαι, προσεύχομαι, παρακαλώ, τὰς θεὰς ίκνοῦμαι*, σε Σοφ.· *καί σε πρὸς θεῶν ίκνοῦμαι*, στον ιδ.· με απαρ., *πάντες σ' ίκνοῦνται θάψαι νεκρούς*, σε Ευρ. **IV. 1.** απρόσ., όπως το *προσῆκει*, αρμόζει, πρέπει, είναι πρέπον· *φαιμέν ἡμέας ίκνέεσθαι ἡγεμονεύειν*, λέμε,

υποστηρίζουμε ότι πρέπει εμεῖς να πάρουμε την αρχηγία, σε Ηρόδ.· *τοὺς μάλιστα ίκνέεται* (ενν. *κεκάρθαι*), τους οποίους αφορά περισσότερο, στον ιδ.· ομοίως, *ἐς τὸν ίκνέεται*, σ' αυτόν τον οποίο ανήκει, στον ιδ. **2.** μτχ., *τὸ ίκνεύμενον*, αυτό που ταιριάζει, το πρέπον, αυτό που αρμόζει, στον ιδ.· *ὁ ίκνεύμενος χρόνος*, ο σωστός, ο αρμόζων, ο κατάλληλος χρόνος, στον ιδ.· *τὸ ίκνεύμενον ἀνάλωμα*, η αναλογούσα δαπάνη, σε Θουκ.· απ' όπου, επίρρ., *ίκνευμένως*, ορθά, κατάλληλα, με τον αρμόζοντα τρόπο, αρμοδίως, σε Ηρόδ.

ίκνεύμεσθα, Ιων. αντί *ίκνούμεσθα*, α' πληθ. του *ίκνέομαι*· Ιων. μτχ.

ίκνεύμενος.

ἴκρια, τά, I. μεσαίο κατάστρωμα, ημικατάστρωμα προς την πρύμνη ή την πλώρη των ομηρικών πλοίων, σε Όμηρ.· *σανιδώματα καταστρώματος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** γενικά, ικρίωμα, σκηνή, σε Ηρόδ.

ἴκταρ, επίρρ. (*ἴκω*), **I.** ευθέως, αμέσως, γρήγορα, σε Ησίοδ. **II.** λέγεται για τόπο, πλησίον, εγγύς, πλησιέστατα, σε Αισχύλ., Πλάτ.· με γεν., *ἴκταρμελάθρων*, σε Αισχύλ.

ϊκτήρ, -ῆρος, ὁ, 1. = *ϊκέτης*, *ικέτης*, σε Σοφ., Ευρ. **2.** ως επίθ. = *ϊκετήριος*, σε Αισχύλ.

ϊκτήριος, -α, -ον, βλ. [ϊκετήριος](#).

ϊκτίδεις, -α, -ον (ϊκτίς), βλ. [κτίδεις](#).

ϊκτίνος, ὁ, εἶδος αρπακτικού πτηνού, «περδικογέρακο», σε Ηρόδ., Αριστοφ., Πλάτ.

ϊκτίς, -ῖδος, ἡ, κουνάβι (πρβλ. [γαλέη](#)), Λατ. *mustela*, σε Αριστοφ.

ϊκτο, γ' ενικ. υπερσ. του *ϊκνέομαι*.

ϊκτωρ, -ορος, ὁ, ποιητ. αντί *ϊκέτης*· ως επίθ., *ικετευτικός*, σε Ευρ.

ϊκω[τ], παρατ. *ἴκον*· Δωρ. μέλ. *ἰζῶ*· αόρ. β' *ἴζον*· για *ἴζομαι, ἴγμαι*, βλ.

[ϊκνέομαι](#) **1.** *έρχομαι, φθάνω, με αιτ. ἢ με πρόθ., ἴκειν ἐς πατρίδα, ἴκειν κατὰ νῆας ἢ ἴκειν δόμον, Τροίην, κλισίην*, σε Όμηρ. **2.** λέγεται για ταλαιπωρίες, συναισθήματα, δεινοπαθήματα κ.λπ., *ὅτε κέν τινα χόλος ἴκοι*, ὅποτε ο θυμός τον κατελάμβανε, ὅποτε θύμωνε, σε Ομήρ. Ιλ.· *χειρῶ ἴκει με*, βρίσκομαι σε ανάγκη, σε Ομήρ. Οδ.

ἴλα[τ], ἡ, Δωρ. αντί *ἴλη*.

ἴλαδόν[τ], επίρρ. (*ἴλη*), κατά ἴλες, σε τάγματα, Λατ. *turmatim*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· γενικά, σε αφθονία, σωρηδόν, αθρόα, σε Ησίοδ.

ἴλαθι, βλ. [ἴλημι](#).

ἴλαμαι, = *ἰλάσκομαι*, σε Ομηρ. Ύμν.

ἰλάομαι[ἴλα], = *ἰλάσκομαι*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἴλαος[τ], -ον, Αττ. **ἴλεως, -ων,** δυϊκ. *ἴλεω*· ονομ. πληθ. *ἴλεω*, ουδ. *ἴλεα*· **I.**

λέγεται για θεούς, ευμενής, ευνοϊκός, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. κ.λπ. **II.** λέγεται για ανθρώπους, ευμενής, αγαθός, πράος, ήπιος, *θυμός ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω*, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως σε Σοφ.

ἰλαρός[τ], -ά, -όν (ἴλαος), εὐθυμος, χαρούμενος, ευτυχισμένος, φαιδρός, Λατ. *hilaris*, σε Αριστοφ., Ξεν.· *τὸ ἰλαρόν = ἰλαρότης*, σε Πλούτ.· επίρρ. *-ρῶς*, σε Ξεν.

ἰλαρότης, -ητος, ἡ, φαιδρότητα, ευθυμία, Λατ. *hilaritas*, σε Πλούτ.

ἰλάσκομαι[τ], μέλ. *ἰλάσσομαι [ἄ]*, Επικ. *ἰλάσσομαι*· αόρ. α' *ἰλάσσομαι*, Επικ. β' ενικ. υποτ. *ἰλάσσει*, αποθ. (*ἴλαος*)· **I.** *εξιλεώνω, καταπραύνω, κατευναζώ, θεὸν ἰλάσκεσθαι*, κερδίζω την εὐνοιά του, σε Όμηρ.· *μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὄφρ' ἡμῖν ἐκάεργον ἰλάσσει*, στο ἰδ.· ομοίως, λέγεται για ανθρώπους, τους οποίους επιθυμεί κανείς να εξευμενίσει μετά θάνατον με θεϊκές τιμές, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** σε Κ.Δ., *εξιλεώνω, ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας*· **III.** σε Κ.Δ., επίσης, προστ. Παθ. αορ. *ἰλάσθητι*, συγχώρεσε, να είσαι ευνοϊκός, σπλαχνικός, ελεήμων.

ἰλασμός[τ], ὁ, μέσο εξιλέωσης, σε Πλούτ.· εξιλέωση, κάθαρση, εξευμενισμός, κατευνασμός, σε Κ.Δ.

ἰλαστήριος, -α, -ον, I. καταπραϊντικός, κατευναστικός, εξιλεωτικός. **II. 1.** ως ουσ., *ἰλαστήριον* (ενν. *ἐπίθεμα*), *τό*, το κάλυμμα της κιβωτού στα ἅγια των αγίων, σε Κ.Δ. **2.** (ενν. *ἀνάθημα*), εξιλέωση, κατευνασμός, στο ἰδ.

ἴλεως, -ων, Αττ. αντί *ἴλαος*.

ἴλη[τ], Δωρ. **ἴλα**, Ιων. **εἴλη, ἡ (ἴλλω, εἴλω)**· **1.** πλήθος, ομάδα, τάγμα ανδρῶν, σε Ηρόδ., Σοφ.· *εὐφρονες ἴλαι*, εὐθυμες συντροφίες, φαιδροὶ ὄμιλοι, σε Πίνδ.· επίσης, *ἴλη λεόντων*, σε Ευρ. **2.** ως στρατιωτικός ὅρος, ἴλη ιππικού, Λατ. *turma, ala, κατ' ἴλας = ἰλαδόν*, σε αντιδιαστολή προς το *κατὰ τάξεις*, σε Ξεν.

ἰλήκω[τ] (ἴλαος), εἶμαι ευμενής, διάκειμαι ευνοϊκά, *εἴκεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἰλήκησι* (Επικ. γ' ενικ. υποτ.), σε Ομήρ. Οδ.

ἴλιμι[ι], = το προηγ., προστ. *ἴληθι*, λέγεται σε δεήσεις, γίνε ευμενής! σε Ομήρ. Οδ.· Δωρ. *ἴλᾱθι*, σε Θεόκρ.

Ἰλιάδαι[ι], οἱ, απόγονοι του Ἴλου, δηλ. οι Τρώες, σε Ευρ.

Ἰλιᾱκόξ[ι], -ἦ, -όν (**Ἴλιον**), αυτός που ανήκει στην πόλη του Ἰλίου, Τρωϊκός, σε Ανθ.

Ἰλιάξ[ι], -άδος, ἦ, **I**. ανώμ. θηλ. του *Ἰλιακός*, σε Ηρόδ., Τραγ. **II**. ως ουσ.: **1**. (ενν. *γῆ*), Τροία, Τρωάδα, Τρωική γη, σε Ηρόδ. **2**. (ενν. *γυνή*), Τρωαδίτισσα, σε Ευρ. **3**. (ενν. *ποιήσις*), η Ἰλιάδα, σε Αριστ.· παροιμ., *Ἰλιάξ κακῶν*, δηλ. ατελείωτη σειρά από δεινά, δυστυχίες, θρήνους, σε Δημ.

ἰλιγγιάω[ι], ζαλίζομαι, χάνω τις αισθήσεις μου, γεγονός που προκαλείται από το κοίταγμα προς τα κάτω από μεγάλο ύψος ή από μεθύσι, σε Πλάτ.· επίσης, από φόβο, σε Αριστοφ. κ.λπ.

ἰλιγγος, ὁ (**ἴλλω**, **εἴλω**), ζαλάδα, σκοτοδίνη, λιποθυμία, Λατ. *vertigo*, σε Πλάτ.

Ἰλιορ-ραίστηξῆ Ἰλοραίστης, ὁ (**ῥαίω**), καταστροφέας της Τροίας, λέγεται για τον Διομήδη, σε Ανθ.

Ἰλιος[ι], -ου, ἦ, **I**. Ἴλιος ή Ἴλιον, πόλη του Ἴλου, η Τροία, σε Όμηρ., Ευρ.·

Ἰλιον, τό, σε Ομήρ. Ἰλ., Τραγ.· απ' όπου, τα Επικ. παράγωγα, **Ἰλιόθεν**, από την Τροία, σε Όμηρ.· **Ἰλιόθι πρό**, μπροστά από την Τροία, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· **Ἰλιόφι τείχεα**, τα τείχη της Τροίας, σε Ομήρ. Ἰλ. **II**. ως επίθ., **Ἰλιος**, -α, -ον ή -ος, -ον, Τρωϊκός, σε Ευρ.

ἰλλάξ, -άδος, ἦ (**ἴλλω**, **εἴλω**), σχοινί από μάντες, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἴλλω, περιστρέφω, συστρέφω, βλ. [εἴλω](#).

ἰλύεις[ι], -εσσα, -εν (**ἰλύς**), λασπωμένος, ακάθαρτος, βορβορώδης, σε Ανθ.

ἰλύξ[ι], -ύος, ἦ, λάσπη, βρωμιά, βόρβορος, σε Ομήρ. Ἰλ., Ηρόδ. (στην Ομήρ. Ἰλ. η δεύτερη συλλαβή της γεν. είναι μακρά εν ἄρσει, αλλά βραχεία εν θέσει).

ἰμάντινος, -η, -ον (**ἰμάς**), αυτός που έχει συντεθει από μάντες, λουριά, σε Ηρόδ.

ἰμαντο-πέδη, ἦ, ἰμάντινος δεσμός, παγίδα, λέγεται για τα πλοκάμια του χταποδιού, σε Ανθ.

ἰμάξ[ι], ὁ, γεν. *ἰμάντος*, δοτ. πληθ. *ἰμάσι*, Επικ. *ἰμάντεσσι*. **I**. **1**. δερμάτινο λουρί ή κορδόνι, σε Ομήρ. Ἰλ.· στον πληθ., σχοινιά με τα οποία συνδέονται τα ἄλογα με το ἄρμα, στο ἰδ.· επίσης, ηνία, χαλινάρια, στο ἰδ., σε Σοφ., Ευρ. **2**. λωρίδες, λουριά με τα οποία ήταν συνδεδεμένο το σώμα του ἄρματος, σε Ομήρ. Ἰλ. **3**. μαστίγιο από πολλά λουριά, στο ἰδ. **4**. λουρί δεσίματος γροθιάς πυγμάχου, στο ἰδ. **II**. **1**. στον ενικ., μαγική ζώνη, ζωστήρας ή στηθόδεσμος της Αφροδίτης, Λατ. *cestus*, στο ἰδ. **2**. λουρί που δενόταν κάτω από το πηγούνι για να κρατείται το κράνος, περικεφαλαία, στο ἰδ. **3**. στην Ομήρ. Οδ., λουρί μέσω του οποίου συρόταν ο μοχλός στη θέση του και το οποίο δενόταν ἔπειτα στην *κορώνην*, σε Ομήρ. Οδ. **4**. μετά τον Όμηρ., λουρί ή κορδόνι σανδαλιού, υποδήματος, σε Ξεν. **5**. λουρί σκύλου, στον ἰδ.· παροιμ., *ἰμάς κύνειός ἐστι*, είναι τόσο δυνατός, σκληρός όσο το λουρί του σκύλου, σε Αριστοφ.

ἰμάσθλη[ι], ἦ, λωρίδα μαστιγίου, μαστίγιο, σε Όμηρ.

ἰμάσσω[ι], μέλ. *ἰμάσω* [ᾱ], αόρ. α' *ἴμασα* (*ἰμάς*)· μαστιγώνω, χτυπώ με μαστίγιο τα ἄλογα, σε Όμηρ.· γενικά, μαστιγώνω, πληγώνω, βουρδουλίζω, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἰμᾱτίδιον[τι], τό, υποκορ. του *ἰμάτιον*, σε Αριστοφ.

ἰμᾱτίζω (**ἰμάτιον**), ντύνω, ενδύω· μτχ. Παθ. παρακ. *ἰματισμένος*.

ἰμᾱτιο-κάπηλος[κᾱ], ὁ, ἔμπορος ενδυμάτων, πωλητής ρούχων, σε Λουκ.

ιμάτιον[ιμά-], τό, υποκορ. του *ἵμα* (δηλ. *εἶμα*)· **I. 1.** εξωτερικό ένδυμα, μανδύας ή πανωφόρι που φοριόταν πάνω από τον *χιτῶνα*, λέξη του πεζού λόγου, συγγενής προς το ποιητ. *χλαῖνα* του Ομήρου, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· χρησιμ. σαν μεταφραστική απόδοση της ρωμαϊκής *toga* : *έν ιματίοις*, Λατ. *togati* , σε Πλούτ. **2.** *ιμάτια*, *τά*, γενικά, ρούχα, ενδύματα, σε Ηρόδ., Δημ. **II.** γενικά, ύφασμα, σκέπασμα, σε Ηρόδ.

ιμάτιο-φυλάκéo (φύλαξ), είμαι ιματιοφύλακας, φροντίζω, περιποιούμαι και φυλάσσω τα ρούχα, σε Λουκ.

ιμάτισμός, ό (ιματίζω), ενδυμασία, στολή, σε Θεόφρ.

ιμείρω[ι] (ἴμερος)· **I.** επιθυμώ σφόδρα, ποθώ κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. κ.λπ.· με απαρ., επιθυμώ ή ποθώ να κάνω κάτι, σε Σόλ., Αισχύλ. κ.λπ.

II. ως αποθ., **ιμείρομαι**, Μέσ. αόρ. *α' ιμειράμην*, Παθ. *ιμέρθην*· επιθυμώ, θέλω, με γεν., *όππότ' άν ης ιμείρεται αίης* (Επικ. αντί -ηται), σε Ομήρ. Οδ.· *χρημάτων ιμείρομαι μεγάλως*, σε Ηρόδ.

ἴμεν, **I.** *α'* πληθ. του *εἶμι* (*ίβο*), **II.** **ἴμεναι [ι]**, Επικ. απαρ. του *εἶμι*.

ιμερόεις[ι], -εσσα, -εν (ἴμερος), αυτός που εγείρει την επιθυμία ή τον πόθο, διεγερτικός, αγαπητός, ποθητός, θελκτικός, σε Ομηρ., Θεόκρ.· υπερθ.

ιμεροέστατος, σε Θεόγν.

ιμερο-θάλής, -έξ (θάλλω), Δωρ. αντί -θηλής, αυτός που ανθίζει γλυκά, *ιμεροθαλές έαρ*, σε Ανθ.

ἴμερος[ι], ό, **I. 1.** πόθος, επιθυμία για κάτι, Λατ. *desiderium*, με γεν., σε Ομήρ.

Ιλ.· *γόου ἴμερον ὄρσεν*, ξεσήκωσε μέσα τους επιθυμία για δάκρυα, δηλ. την επιθυμία να θρηνήσουν για να ανακουφίσουν την ψυχή τους, στο ίδ.· και με δεύτερη γεν. (αντικειμ.), *πατρός ύφ' ἴμερος ὄρσε γόοιο*, για τον πατέρα της, σε Ομήρ. Οδ.· *ἴμερον ἔχειν* = *ιμείρεσθαι*, σε Ηρόδ.· στον πληθ., *πολλοι ἴμεροι*, διάφορα, ποικίλα συναισθήματα, σε Αισχύλ. **2.** *απόλ.*, επιθυμία, έρωτας, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **II.** ως επίθ., αλλά μόνο στο ουδ. ως επίρρ., *ἴμερον αύλεῖν*, σε Ανθ.· *ἴμερα μελίζεσθαι, δακρύνειν*, στο ίδ.

ιμερό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει φωνή ερωτική ή θελκτική, φωνή κατάλληλη για ερωτικό τραγούδι, σε Θεόκρ.

ιμέρρω[ι], Αιολ. αντί *ιμείρω*.

ιμερτός[ι], -ή, -όν (ιμείρω), επιθυμητός, ποθητός, εράσμιος, αγαπητός, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ἴμεναι, ποιητ. αντί *ἴμεναι, ἰέναι*, απαρ. του *εἶμι* (*ίβο*).

ιμονιά[ι], ή (ιμάς), σχοινί για άντληση νερού από πηγάδι, για γεώτρηση, σε Αριστοφ.

ιμονιο-στρόφος, ό (στρέφω), αυτός που αντλεί νερό, σε Αριστοφ.

ἴν ή εἶν, δοτ. και αιτ. της αρχ. προσωπικής αντωνυμίας *ἴ*.

ἴνα:

A. Επίρρ.: **I.** λέγεται για τόπο· **1.** σε εκείνο το μέρος, εκεί, μόνο στην Ομήρ. Ιλ. Κ 127. **2. α)** αναφορ., όπως το *όπου*, σε όποιο μέρος, όπου, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως, *ἴνα τε*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἴνα περ*, σε Όμηρ.· με γεν., *ἴνα γής*, σε οποιοδήποτε μέρος της γης, σε Ηρόδ.· *ἔμαθεῖνα ἦν κακοῦ*, σε ποια δυστυχία, στον ίδ.· *ούχ όρᾶς ἴν' εἶ κακοῦ*, σε Σοφ. **β)** όπως το *όποι*, με ρήματα κίνησης, εκεί όπου, σε Ομήρ. Οδ.· *όρᾶς ἴν' ἦκεις*, σε Σοφ. **II.** λέγεται για περιστάσεις, όταν, στην οποία (περίσταση), σε Ομήρ. Οδ. **B.** Τελικός σύνδ., όπως το *όπως*, να, για να, Λατ. *ut*, σε Όμηρ. **I. 1.** με υποτ.: **α)** έπειτα από αρκτικούς χρόνους σε έγκλιση οριστ., υποτ. ή και προστ., στον ίδ. κ.λπ. **β)** έπειτα από ιστορικούς χρόνους, σε παρομοιώσεις, όπου ο αόρ. αναφέρεται σε οποιαδήποτε περίσταση, σε Ομήρ. Οδ. **γ)** έπειτα από ευχετική ευκτ. και *άν, ἔδωκε μένος*,

ἵνα γένοιτο, του έδωσε δύναμη, για να μπορεί να γίνει, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με ευχετική ευκτ., έπειτα από ιστορικούς χρόνους, σε Όμηρ. κ.λπ. **3.** με παρελθοντικούς (ιστορικούς) χρόνους σε έγκλιση οριστ., όταν προηγείται οριστ. με *ἄν*, για να εκφράσει συνέπεια που δεν επακολούθησε ή δεν μπορούσε να επακολουθήσει, *ἴν' ἦν τυφλός*, σε κάθε περίπτωση πρέπει να είναι τυφλός, σε Σοφ. κ.λπ. **4.** *ἵνα μή*, σαν αρνητικό του *ἵνα*, για να μην, Λατ. *ut ne* ή *ne*, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **II.** ελλειπτικές χρήσεις: **1.** εκεί όπου δηλώνεται μόνο ο σκοπός του λεγομένου, *Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς*, είναι ο Δίας (σου το λέω), για να το γνωρίζεις, σε Σοφ.· ομοίως, *ἵνα συντέμω*, σε Δημ. **2.** όπως το *ὅπως*, με παραινετική σημασία, όταν εννοείται το *ὄρα* ή *βλέπε*, *ἵνα ἔλθων ἐπιθῆς τὰς χεῖρας αὐτῇ*, βεβαιώσου ότι έρχεσαι και εναποθέτεις τα χέρια σου πάνω της, σε Κ.Δ. **3.** *ἵνα τί* (ενν. *γένηται*), για ποιον σκοπό; γιατί;, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἰνδάλλομαι, αποθ., σπανίως χρησιμ., συνήθως σε ενεστ. και παρατ. (από *εἶδομαι*, *εἶδος*, Λατ. *videor*)· **1.** εμφανίζομαι ως..., μοιάζω με..., *ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι*, μοιάζει με τους αθανάτους στην όψη, σε Ομήρ. Οδ.· *ἰνδάλλετο δέ σφισι μεγαθύμου* Πηλεΐωνος, τους φάνηκε σαν το γιο του Πηλέα, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εμφανίζομαι, νομίζομαι, φαίνομαι, στο ίδ.· *ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ*, όπως φαίνεται στη μνήμη μου, όπως θυμάμαι, σε Ομήρ. Οδ.· *ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος*, φαίνεται ὁμοιος με κλητήρα, σε Αριστοφ.

ἴνδαλμα, -ατος, τό, μορφή, εικόνα, ομοίωμα, Λατ. *species*, σε Ανθ., Λουκ.

Ἰνδικός, -ή, -όν (**Ἰνδός**), Ἰνδικός, σε Ηρόδ. κ.λπ.

Ἰνδ-ολέτης, -ου, ὁ (**ὀλέσαι**), αυτός που σκοτώνει, που καταστρέφει τους Ἰνδούς, επίθ. του Βάκχου, σε Ανθ.

Ἰνδός, ὁ, **I.** Ἰνδός, αυτός που κατάγεται από την Ἰνδία, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** ο ποταμός Ἰνδός, στον ίδ. **II.** ως επίθ. = *Ἰνδικός*, σε Ανθ.

ἰνίον[ιν-], τό (**ἴς**), το πίσω μέρος του κεφαλιού που συνδέεται με τον αυχένα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἴνις, ὁ, γιος, σε Αισχύλ., Ευρ.· **ἴνις**, ἡ, κόρη, σε Ευρ.

Ἰνώ[ι], -όος, συνηρ. -οῦς, ἡ, Ἰνώ, κόρη του Κάδμου, που λατρευόταν σαν θεότητα της θάλασσας με το όνομα *Λευκοθέα*, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

ἰν-ώδης[ι], -ες (**εἶδος**), γεμάτος από ίνες, ἰνώδης, λέγεται για μέρη του σώματος των ζώων, σε Ξεν.

ἴ-ξάλος, -ον, επίθ., που αναφέρεται στο αγριοκάτσικο (βλ. [αἴξ](#))· αυτό που πηδά, ορμητικό, αυτό που σκιρτά, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

ἴξευτής, -οῦ, ὁ (**ἴξεύω**)· **I.** κυνηγός πουλιών, αυτός που πιάνει πουλιά με ξώβεργες, ορنيθοθήρας, σε Βίωνα, Ανθ. **II.** ως επίθ., αυτός που πιάνει πουλιά με ξώβεργες, ἴξευτικός, στο ίδ.

ἴξεύω (**ἴξός**), πιάνω με ξώβεργα.

Ἰξίον[ι], -ονος, ὁ, ο Ἰξίονας, μυθικός βασιλιάς της Θεσσαλίας· το όνομά του πιθ. συγγενές προς το *ἰκέτης*, επειδή ήταν ο πρώτος ανθρωποκτόνος και, ως εκ τούτου, ο πρώτος κέτης, σε Πίνδ., Αισχύλ.

ἴξοβολέω, συλλαμβάνω με ξώβεργες· απλά, πιάνω, συλλαμβάνω, σε Ανθ.

ἴξο-βόλος, -ον (**βάλλω**), αυτός που συλλαμβάνει κάτι τοποθετώντας ἴξευτικά καλάμια.

ἴξο-εργός, ὁ (***ἔργω**), αυτός που χρησιμοποιεί ξώβεργες για να πιάσει πουλιά, κυνηγός πουλιών, σε Ανθ.

ἴξομαι, μέλ. του *ἰκνέομαι*.

ἴξον, -ες, -ε, αόρ. β' του *ἴκω*.

ἴξός, **I.** ἰξός, γκυ, Λατ. *viscum*, παρασιτικό φυτό που φυτρώνει κυρίως στη βελανιδιά, αλλά και σε άλλα δέντρα (μηλιά, αχλαδιά), σε Αριστ. **II.** **1.** κόλλα

που παρασκευάζεται από τον καρπό του φυτού ιξός, σε Ευρ. **2.** μεταφ., *έκφυγών τὸν ἰξὸν τὸν ἐν πράγματι*, σε Λουκ.

ἰξο-φορεύς, -έως, Επικ. **-ῆος, ὁ (φέρω)**, αλειμμένος με ιξό, σε Ανθ.

ἰξύς, -ύος, δοτ. *ἰξυῖ* (ποιητ. συνηρ. αντί *ἰξυῖ*), **ἦ**, μέση, σε Ομήρ. Οδ.

Ἴο-βακχος, ὁ, ο Βάκχος τον οποίον επικαλούνταν με την ιαχή *ἰώ*, σε Ανθ.

ιο-βλέφαρος, -ον (ἴον, βλέφαρον), αυτός που έχει βλέφαρα με βλεφαρίδες σε χρώμα μενεξεδί (*ἴον*), σε Λουκ.

ιοβολέω[ι], ρίχνω βέλη, τοξεύω, εκτοξεύω, εξακοντίζω, σε Ανθ.

ιο-βόλος[ι], -ον (ἰός, βάλλω) **I.** αυτός που ρίχνει βέλη, σε Ανθ. **II.** αυτός που χύνει δηλητήριο, δηλητηριώδης, φαρμακερός, λέγεται για τα ζώα, στο ίδ.

ιο-βόστρυχος, -ον (ἴον), αυτός που έχει σκουρόχρωμα μαλλιά, σε Πίνδ.

ιο-δνεφής, -ές (δνόφος), αυτός που έχει χρώμα σκοτεινό όπως του μενεξέ, της βιολέτας (*ἴον*), χρώμα μαύρο ή πορφυρό που λεγόταν «ιάνθινο», σε Ομήρ. Οδ.

ιο-δόκος[ι], -ον (ἰός, δέχομαι), αυτός που υποδέχεται, που εγκλείει μέσα του βέλη, λέγεται για τη φαρέτρα, σε Όμηρ.· ως ουσ., φαρέτρα (*ἡ ἰοδόκη*), σε Ανθ.

ιο-ειδής, -ές (ἴον, εἶδος), όμοιος με τη βιολέτα, βιολετής, πορφυρός, λέγεται για τη θάλασσα, σε Όμηρ.

ιόεις, -εσσα[ι], -εν (ἴον), αυτός που έχει βιολετί χρώμα, μελανός, σκουρόχρωμος, σε Ομήρ. Ιλ.

ιο-μίγής[ι], -ές (ἰός, μιγῆναι), αναμεμιγμένος με δηλητήριο, σε Ανθ.

ιό-μωροι, οί, αυτοί που βρίσκονται γύρω από τα βέλη, πολεμικοί ή δύσμοιροι, δυστυχείς, άθλιοι, κακόμοιροι, σε Όμηρ. (με σημασία και προέλ. αμφιβ.).

ἴον[ι], τό, μενεξές, σε Θεόκρ.· άπαξ στον Όμηρ., *λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον*, πιθ. σημασία της φράσης, τα λιβάδια ήταν κατάμεστα από μενεξέδες και σέλινο· αλλά αν είναι εδώ ο ίδιος ο μενεξές ή κάποια άλλα σκουρόχρωμα μπλε λουλούδια είναι αμφιβ.

ιονθάς, -άδος, ἦ, τριχωτός, μαλλιαρός, επίθ. του αγριοκάτσικου, σε Ομήρ. Οδ.

ἴονθος, ὁ, ρίζα της τρίχας, των μαλλιών· μικρή, νέα τρίχα.

Ἴόνιος[ι], -α, -ον (Ἴώ), αυτός που χαρακτηρίζει ή πήρε το όνομά του από την Ιώ· *Ἴόνιος κόλπος* ή *πόρος*, η θάλασσα μεταξύ της Ηπείρου και της Ιταλίας στην οποία κολύμπησε η Ιώ, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

ιο-πλόκος, -ον (πλέκω), αυτός που είναι πλεγμένος από βιολέτες μεταξύ τους, σε Ανθ.

ἰός[ι], ὁ, πληθ. *ιοί*, επίσης *ιά*· **I.** βέλος, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **II. 1.** σκουριά, ιδίως του σιδήρου ή του χαλκού, σε Θέογν., Πλάτ. **2.** δηλητήριο, λέγεται για τα φίδια, σε Τραγ.

ἴος, ἴα, Επικ. αντί *εἷς, μία*, βλ. [εἷς](#).

ιο-στέφανος, -ον, αυτός που φορά στεφάνι από μενεξέδες, σε Όμηρ. Ὑμν., Σόλωνα κ.λπ.

ιότης, -ητος, ἦ, I. θέληση, επιθυμία· *θεῶν ιότητι*, με τη θέληση ή εντολή των θεών, σε Όμηρ. **II.** όπως το *ἔκατι* II, άπαξ σε χορικό του Αισχύλ., για χάρη, *ιότατι γάμων*, σε Αισχύλ. (αμφιβ. προέλ.).

ιού ή ιοῦ, I. σχετλιαστικό επιφών., κραυγή θρήνου, αλίμονο, Λατ. *heu!*, σε Τραγ. **II.** όπως το *ἰώ*, επιφών. χαράς και αγαλλίασης, *α!*, σε Αισχύλ., Αριστοφ. κ.λπ.

Ἰουδαῖος, ὁ, Εβραῖος· **Ἰουδαία**, Εβραία· *ἡ Ἰουδαία* (ενν. γῆ), η χώρα της Ιουδαίας· **Ἰουδαϊκός, -ή, -όν**, Εβραϊκός· **Ἰουδαῖζω**, συμπλέω, συντάσσομαι ή μιμούμαι τους Εβραίους, σε Κ.Δ.

ἴουλος, ὄ, = οὖλος, πρώιμο χνούδι στις παρειές του προσώπου ή ιδίως κάτω απ' τους κροτάφους των νέων, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

ιο-χάιρα[ι], ἦ, αυτή που ρίχνει βέλη, τοξοβόλος, επίθ. της Άρτεμης, σε Όμηρ. (πιθ. από το *χέω*, όχι από το *χαίρω*).

ἰπνίτης[ι], -ου, ὄ (ἰπνός), ψημένος σε φούρνο, σε Ανθ.

ἰπνο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που εργάζεται σε φούρνο, κεραμέας, σε Λουκ.

ἰπνός, ὄ, I. κλίβανος ή φούρνος, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **II.** τόπος, χώρος στον οποίο βρίσκεται ο φούρνος, δηλ. κουζίνα, σε Αριστοφ. **III.** λαμπτήρας, φανός, στον ίδ.

ἰπόμαι, Παθ., πιέζομαι, καταπιέζομαι, σε Αισχύλ., Αριστοφ.

ἴπος, ἦ ή τό(ἵπτομαι), αυτός που βρίσκεται στην ποντικοπαγίδα, κομμάτι ξύλου που πέφτει και πιάνει το ποντίκι· γενικά, κάθε είδους βάρος, σε Πίνδ.

ἵππ-αγρέται, -ῶν, οἱ (ἀγείρω), τρεις αξιωματούχοι στη Σπάρτη, οι οποίοι επέλεγαν τριακόσιους ἵππεις από τους *ἐφήβους*, για να υπηρετούν σαν σωματοφυλακή των βασιλιάδων, σε Ξεν.

ἵππ-ἄγωγός, -όν, αυτός που κουβαλά, μεταφέρει ἄλογα, λέγεται για πλοία, που χρησιμ. σαν μέσα μεταφοράς του ἵππικου, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

ἵππάζομαι, μέλ. -άσσομαι, αποθ. (ἵππος)· I. 1. οδηγώ ἄλογα, οδηγώ ἄρμα, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔπειτα, ἵππεύω*, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** Παθ., λέγεται για το ἄλογο, οδηγούμαι ή ἵππεύομαι, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** *ἵππάζεσθαι χώραν*, διέρχομαι κάποια χώρα ἑφιππος, δηλ. πάνω σε ἄλογο, σε Πλούτ.

ἵππ-ἄλεκτρῦόν, -όνος, ὄ, ἵππος και κόκορας μαζί, γρύπας, μυθικό ζώο, σε Αισχύλ.

ἵππᾶλίδας, -ου, ὄ, ποιητ. εκτεταμ. τύπος αντί *ἵππεύς*, σε Θεόκρ.

ἵππᾶπαί, ιαχή, κραυγή των ἵππέων, παρωδία της ιαχῆς των ναυτῶν (*ρύππαπαί*), σε Αριστοφ.

ἵππᾶριον, τό, υποκορ. του *ἵππος*, μικρός ἵππος, αλογάκι, πουλάρι, σε Ξεν.

ἵππ-αρμοστής, -οῦ, ὄ, Λακεδαιμ. αντί *ἵππαρχος*, διοικητής του ἵππικου, σε Ξεν.

ἵππαρχέω, μέλ. -ήσω (ἵππαρχος), διοικώ, διευθύνω το ἵππικό· με γεν., σε Ηρόδ., Δημ.

ἵππαρχία, ἦ, αξίωμα του *ἵππαρχου*, σε Ξεν.

ἵππαρχικός, -ῆ, -όν, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον *ἵππαρχον*· *ἵππαρχικόν ἐστί*, είναι μέρος της αρμοδιότητας, ἔργο ή καθήκον του ἵππαρχου, σε Ξεν.

ἵππ-αρχος, ὄ, διοικητής ἵππικου, σε Ηρόδ.· στην Αθήνα εκλέγονταν δύο, με υφισταμένους τους δέκα *φυλάρχους*, σε Αριστοφ.

ἵππᾶς, -άδος, ἦ, ανώμ. θηλ. του *ἵππικός*· *ἵππᾶς στολή*, ἵππική στολή, στολή ἵππασίας, σε Ηρόδ.

ἵππᾶσία, ἦ (ἵππᾶζομαι)· 1. το ἵππεύειν, ἵππευτική άσκηση, σε Αριστοφ., Ξεν. **2.** οδήγηση ἄρματος, αρματηλασία, σε Λουκ.

ἵππᾶσιμος[ᾶ], -ῆ, -ον (ἵππᾶζομαι), κατάλληλος για ἄλογα, κατάλληλος για ἵππασία, σε Ηρόδ., Ξεν.· μεταφ., *τοῖς κόλαξιν ἵππᾶσιμος*, «καβαλικευμένος» από κόλακες, σε Πλούτ.

ἵππαστής, -οῦ, ὄ, I. = *ἵππευτής*, σε Λουκ. **II.** ως επίθ., κατάλληλος για ἵππασία, λέγεται για ἄλογα, σε Ξεν.

ἵππαστικός, -ῆ, -όν (ἵππᾶζομαι), αυτός που αγαπά την ἵππασία, σε Πλούτ.

ἵππᾶστρια, ἦ, θηλ. του *ἵππαστής* II· *ἵππᾶστριαί κάμηλοι*, σε Πλούτ.

ἵππ-άφεσις, -εως, ἦ, αφετηρία σε αγώνα δρόμου στον ἵππόδρομο, σε Ανθ.

ίππεία, ή (ίππεύω)· **1.** οδήγηση ή ίππευση αλόγου, ιππική, ιππευτική ικανότητα, ιπποδρομικός αγώνας, σε Σοφ., Ευρ. **2.** ιππικό, σε Ξεν.

ίππειος, -α, -ον (ίππος), αυτός που ανήκει σε άλογο ή άλογα, σε Όμηρ., Σοφ.· *ίππειος λόφος*, λοφίο από αλογότριχες, σε Ομήρ. Ιλ.

ίππ-ερος, ό, ιππικός έρωτας, νόσος ιππική, ιππομανία, σε Αριστοφ.

ίππευμα, -ατος, τό (ίππεύω), πορεία πάνω σε άλογο ή ταξίδι πάνω σε άρμα, σε Ευρ.

ίππεύς, γεν. -έως, Επικ. -ήος, **ό (ίππος)**· **I. 1.** ιπέας, καβαλάρης, λέγεται είτε για τον αρματηλάτη (ηνίοχο) είτε για τον ήρωα που μάχεται από το άρμα, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** καβαλάρης, δηλ. έφιππος, με αυτή την έννοια απαντά πρώτα στον Ηρόδ. **II. 1.** στη νομοθεσία του Σόλωνα, οι *ίππεις*, στην Αττ. *ίππής*, ήταν η δεύτερη τάξη των πολιτών, η οποία έπρεπε να κατέχει γη αξίας τριακοσίων μεδίωνων, καθώς και ένα άλογο, σε Αριστοφ., Θουκ. **2.** στη Σπάρτη, οι ιππείς ήταν τριακόσιοι επίλεκτοι άνδρες, οι οποίοι αποτελούσαν τη φρουρά του βασιλιά, σε Ηρόδ.

ίππευτήρ, -ήρος, ό, = το επόμ., σε Ανθ.

ίππευτής, -οῦ, ό, ιπέας, έφιππος, καβαλάρης, σε Ευρ.

ίππεύω, μέλ. -σω, αόρ. α' *ίππευσα (ίππεύς)*· **I. 1.** είμαι έφιππος ή καβαλάρης, ιππεύω, καβαλικεύω άλογο, σε Ηρόδ., Αττ.· ομοίως, στη Μέσ., σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., λέγεται για τον άνεμο, σε Ευρ. **II.** είμαι έφιππος στρατιώτης, υπηρετώ το ιππικό, σε Ξεν. **III.** λέγεται για άλογο, φέρω τον αναβάτη (δηλ. μεταφέρω τον αναβάτη), στον ίδ.

ίππηδόν (ίππος), επίρρ.: **I.** όπως το άλογο, σε Αισχύλ. **II.** καθώς ο αναβάτης του αλόγου, σε Αριστοφ.

ίππ-ηλάσιος, -α, -ον (έλαύνω), = *ίππήλατος· ίππηλασία όδός*, δρόμος κατάλληλος για τη διέλευση αρμάτων, δρόμος αμαξιτός, σε Ομήρ. Ιλ.

ίππηλάτᾶ, ό, Επικ. αντί *ίππηλάτης*.

ίππηλάτέω, μέλ. -ήσω, ιππεύω ή οδηγώ άλογα, σε Αριστοφ.

ίππ-ηλάτης[ᾶ], -ου, ό (έλαύνω), οδηγός αλόγων, αυτός που μάχεται από άρμα· ως τιμητικό επίθ., όπως το σημερινό «ιππότης», σε Όμηρ.

ίππ-ήλᾶτος, -ον (έλαύνω), κατάλληλος για ιππασία ή αρματηλασία, σε Ομήρ. Οδ.

ίππ-ημολγοί, οί (άμέλγω), αυτοί που αρμέγουν τα θηλυκά άλογα, τις φοράδες, Σκυθική ή Ταρταρική φυλή, σε Ομήρ. Ιλ.

ίππι-άναξι[ᾶ], -ακτος, ό, αρχηγός ιππικού, σε Αισχύλ.

ίππικός, -ή, -όν (ίππος)· **I. 1.** αυτός που ανήκει σε άλογο ή άλογα, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** αυτός που ανήκει σε ιππείς ή σε άρματα· *ίππικός άγών, δρόμος*, σε Ηρόδ., Σοφ. **II.** επιδέξιος στην ιππασία, καβαλάρης με άριστη ισορροπία, σε Πλάτ.· ή *ίππική* (ενν. *τέχνη*), σε Αριστοφ. **III. 1.** *τό ίππικόν*, το ιππικό, οι ιππείς στρατιώτες, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** οδός ή διάστημα τεσσάρων σταδίων, σε Πλούτ. **IV.** επίρρ. -*κῶς*, όπως αρμόζει σε ιπέα· υπερθ. -*κώτατα*, με την καλύτερη ιππική τέχνη, κατά τον καλύτερο ιππικό τρόπο, σε Ξεν.

ίππιος, -α, -ον (ίππος), αυτός που ανήκει σε άλογο ή σε άλογα, σε Ευρ.· επίθ. της βασίλισσας των Αμαζόνων, στον ίδ.· λέγεται για τον Ποσειδώνα (δημιουργός του αλόγου), σε Αισχύλ. κ.λπ.

ίππιο-χαίτης, -ου, ό (χαίτη), δασύς, τριχωτός, αποτελούμενος από τρίχες αλόγου, σε Ομήρ. Ιλ.

ίππιο-χάρμης, -ου, ό (χάρμη)· **I.** αυτός που πολεμά από άρμα, σε Όμηρ.· έπειτα, ιπέας, αναβάτης, καβαλάρης, σε Αισχύλ. **II.** ως επίθ., *ίππ. κλόνοι*, ο θόρυβος της συμπλοκής ιπέων, στον ίδ.

ίππο-βάμων[ᾱ], -ον, γεν. -ονος (βαίνω)· **1.** αυτός που επιβαίνει σε άλογο, ιππέας, αναβάτης, καβαλάρης, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** μεταφ., *ρήματα* *ίπποβάμονα*, μεγαλόστομες, πομπώδεις λέξεις, μεγαλοστομίες, όπως Λατ. equestris oratio, σε Αριστοφ.

ίππο-βάτης[ᾱ], -ου, ὁ (βαίνω), αναβάτης ίππων, καβαλάρης, σε Αισχύλ.

ίππο-βότης, -ου, ὁ (βόσκω)· **I.** αυτός που εκτρέφει άλογα, σε Ευρ. **II.** οι *ίπποβόται* στη Χαλκίδα της Εύβοιας ήταν τάξη πολιτών, όπως οι *ίππεις* στην Αθήνα, Λατ. Equites, «ιππότες», ευγενείς, σε Ηρόδ.

ίππό-βοτος, -ον (βόσκω), αυτός που βοσκείται, που τρώγεται από άλογα, λέγεται για την πλούσια γη προς βόσκηση, εκτροφή αλόγων, σε Όμηρ., Ευρ.

ίππο-βουκόλος, ὁ, αυτός που εκτρέφει άλογα, αυτός που βόσκει άλογα, σε Ευρ.

ίππο-γέρανοι, οἱ, ιππικό αποτελούμενο από γερανοῦς, σε Λουκ.

ίππό-γῦποι, οἱ (γύψ), καβαλάρηδες σε γύπες, σε Λουκ.

ίππό-δάμος, -ον (δαμάω), αυτός που εξημερώνει, που δαμάζει τα άλογα, σε Όμηρ.

ίππο-δάσεια[ᾱ], θηλ. χωρίς αρσ., τριχωτή, τραχύμαλλη με αλογότριχες, λέγεται για τις περικεφαλαίες, σε Όμηρ.

ίππό-δεσμα, -ων, τά (δεσμός), δεσμοί, λουριά αλόγων, ηνία, χαλινάρια, σε Ευρ.

ίππο-δέτης, -ου, ὁ (δέω, δένω), αυτός που δένει τα άλογα, καπίστρι, χαλινάρι, σε Σοφ.

ίππο-διώκτης, -ου, ὁ, Δωρ. -τας, = *ίππηλάτης*, οδηγός ή αναβάτης αλόγων, σε Θεόκρ.

ίπποδρομία, ή, ιπποδρομία ή αρματοδρομία, σε Αριστοφ., Θουκ.

ίππό-δρομος, ὁ, **1.** δρόμος για άρματα, σε Ομήρ. **Ιλ.** **2.** μέρος στο οποίο τελούνταν ιππικοί αγώνες ή αρμαθλασίες, ιπποδρόμιο, Λατ. curriculum, σε Πλάτ. κ.λπ.

ίππο-δρόμος, ὁ, ιππέας με ελαφρύ (ψιλό) οπλισμό, *ίπποδρόμοι ψιλοί*, σε Ηρόδ.

ίππόθεν, επίρρ. (*ίππος*), βγαίνοντας από το άλογο, λέγεται για τους ήρωες που κατέβαιναν από τον Δούρειο Ίππο, σε Ομήρ. *Οδ.*

ίπποιϊν, Επικ. γεν. και δοτ. δυϊκ. του *ίππος*.

ίππο-κάνθαρος, ὁ, αλογοσκάθαρο, σε Αριστοφ.

ίππο-κέλευθος, -ον, αυτός που ταξιδεύει με άλογο, οδηγός αλόγων, ιππηλάτης, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ίππο-κένταυρος, ὁ, κένταυρος, μυθικό πλάσμα, το οποίο ήταν μισός άνθρωπος και μισός άλογο, σε Ξεν.

ίπποκομέω, μέλ. -ήσω, περιποιούμαι άλογα: *ίπποκομεῖν κάνθαρον*, περιποιούμαι, (με ανάγκασε να) φροντίζω σκαθάρι σαν ιπποκόμος, σε Αριστοφ.

ίππο-κόμος, ὁ (κομέω), ιπποκόμος ή φροντιστής αλόγων, επίσης αυτός που ακολουθούσε τον *ίππέα* στον πόλεμο, Λατ. equiso, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

ίππό-κομος, -ον (κόμη), διακοσμημένος με τρίχες, με αλογότριχες, λέγεται για την περικεφαλαία, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Σοφ.

ίππο-κορυστής, -ου, ὁ (κορύσσω), επίθ., αναφέρεται στους ήρωες που πολεμούν από το άρμα, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ίππο-κρᾶτέω, μέλ. -ήσω, υπερισχύω στο ιππικό, νικώ, σε Δημ. — Παθ., είμαι υποδεέστερος στο ιππικό, σε Θουκ.

ίπποκρᾶτία, ή, νίκη σε ιππομαχία, σε Ξεν.

ἰππό-κρημνος, -ον, υπερβολικά απόκρημνος, απότομος, τρομερά δύσβατος· *ἰππόκρημνον ῥῆμα*, λέξη δυσνόητη, δυσερμήνευτη, σε Αριστοφ.

ἰππό-κροτος, -ον, αυτός που ηχεί, ακούγεται από τα πατήματα, από τον καλασμό των αλόγων, σε Ευρ.

ἰππό-λοφος, -ον, αυτός που έχει χαιτή ή λοφίο, περικεφαλαία από αλογότριχες, σε Ανθ.

ἵππο-μᾶνῆς, -ές (μαίνομαι)· **I.** λέγεται για λιβάδι, μέσα στο οποίο τα άλογα βρίσκουν μανιώδη τέρψη ή λιβάδι χλοερό ή λιβάδι γεμάτο από άλογα, σε Σοφ.

II. ως ουσ., *ἵππομανές, -έος, τό*, αρκαδικό φυτό, που μανιωδώς αγαπούν να τρώγουν τα άλογα ή που μόλις το τρώνε τρελαίνονται, σε Θεόκρ.

ἵππο-μᾶνία, ἡ, λατρεία, πάθος για τα άλογα, σε Λουκ.

ἵππομᾶχέω, μέλ. -ήσω, μάχομαι πάνω στην πλάτη αλόγου, σε Θουκ., Ξεν.

ἵππομᾶχία, ἡ, μάχη με άλογα, μάχη ιππικού στρατεύματος, σε Θουκ. κ.λπ.

ἵππο-μάχος, -ον (μάχομαι), αυτός που πολεμά έφιππος, ιπέας στρατιώτης, σε Σιμων., Λουκ.

ἵππο-μύρμηξ, ό, αλογομέρμηγκας· στον πληθ., ιππικό αποτελούμενο από μυρμηγκία, σε Λουκ.

ἵππο-νόμας, ό (νωμάω), αυτός που οδηγεί ή διατηρεί, εκτρέφει άλογα, σε Σοφ., Ευρ.

ἵππο-πόλος, -ον (πολέω), αυτός που ασχολείται με τα άλογα, λέγεται για τους Θράκες, σε Ομήρ. Ιλ.

ἵππος, ό, ἡ, I. άλογο, φοράδα, Λατ. equus, equa, σε Όμηρ. κ.λπ.· πληθ. ἵπποι στον Όμηρ., σημαίνει άλογα που σύρουν άρματα, σε Ομήρ. Ιλ.· απ' όπου, το ἵπποι χρησιμ. για να δηλώσει το ίδιο το άρμα, καθ' ἵππων ἄλλεσθαι, ἐξ ἵππων βῆσαι, ἵππων ἐπεβῆσето, στο ίδ.· η τέχνη της ιπασίας, παρ' όλο που ήταν γνωστή στην εποχή του Ομήρ., αναφέρεται σαν μια ασυνήθιστη πρακτική, σαν κάτι που γινόταν για λόγους επίδειξης και δεν ήταν γνωστή στους πολλούς, πρβλ. [κέλης](#), [κελητίζω](#). **II.** ως περιληπτικό όνομα, ἵππος, ἡ, ιππικό, Λατ. equitatus, σε Ηρόδ., Αττ.· πάντα σε ενικ., ακόμα και με αριθμητικά, όπως το ἵππος χιλίη = χίλιοι ιππείς, σε Ηρόδ. **III.** ό ἵππος ό ποτάμιος, ιπποπόταμος, στον ίδ. **IV.** σε σύνθ., δήλωνε οτιδήποτε υπερμέγεθες ή τραχύ, όπως στις λέξεις ἵπποσέλινον, ἵππομάραθρον, ἰππόκρημνος, κ.λπ.

ἰππό-σταῖσις, -εως, ἡ, στάβλος αλόγων· μεταφ., *Ἄελίου κνεφαία ἰππόστασις*, σκοτεινός στάβλος του Ήλιου, δηλ. η Δύση, σε Ευρ.

ἵπποσύνη, ἡ (ἵππος)· **I.** τέχνη της αρματηλασίας, ιππική δεξιότητα, σε Όμηρ. **II.** = ἵππος II, δηλ. ιππικό, σε Χρησμ. παρ' Ηροδ.